

**Eminentissimi Ac Reverendissimi Domini, D. Joannis
Baptistæ, Cardinalis De Luca, Theatrum Veritatis Et
Justitiæ, Sive Decisivi Discursus**

Ad Veritatem Editi In Forensibus Controversiis, Canonicis & Civilibus, in
quibus in Urbe Advocatus, pro una partium scripsit, vel Consultus
respondit ; Cum Indicibus Argumentorum, Causarum ac Rerum
luculentissimis. Opus Tam Judicibus, Quam Causarum Patronis, atque
omnibus in utroque Foro ...

De Fideicommissis, Primogenitvris, Et Majoratibvs

Luca, Giovanni Battista de

Coloniae Agrippinae, 1690

Disc. LXXXI. Romana domus de Guidottis. An vocatio filiorum in conditione
positorum resultans à Statuto Urbis, locum habeat quando filii positi sunt
in conditione in reciproca inter duos hæredes ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74060](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74060)

7 *sinuata in Romana census coram Bichio*, plurimumque aliarum, quas disputavi, ubi idem articulus cadebat; Generaliter, & in abstracto, verior videbatur opinio posterior, quod scilicet filii ex Statuto censerentur vocati, etiam ubi positi sunt in conditione in donationibus, vel aliis actibus inter vivos, cum semper urgeat eadem ratio, quod scilicet, dum disponens abhorruit hæredes extraneos, ac potius dilexit substitutum, quem tamen postposuit filiis in conditione positus, ita resultat probabilis præsumptio, quod eos in exclusionem hæredum extraneorum vocare voluerit, ista etenim ratio, æquè percutit dispositionem per ultimam voluntatem, ac per contractum, et neque subesse videtur probabilis ratio differentia.

Et licet in allegatis decisionibus *coram Cocino*, distinguatur, an filii positi sint in conditione occasione substitutionis factæ ad favorem tertii, vel potius occasione pacti reversivi, seu resolutive ad favorem ipsius donatoris, quasi quod Statutum intret solum in primo casu, non autem in secundo; Attamen ultra quod in hac facti specie versabamur in prima parte distinctionis, ubi etiam essemus in secunda, adhuc ista distinctio nullum probabile fundamentum habere videtur; Quidquid enim sit, an pactum reversivum importet substitutionem sui ipsius, ut aliqui credunt, tanquam ex novo jure, vel potius speciem commissorii, atque reductionem actus ad non causam, tanquam per resolutionem actus, ac reviviscenciam, seu excitationem, potius à somno, quam à morte antiqui juris vel dominii, juxta aliam opinionem, quæ probabilior videtur; Semper tamen urget eadem ratio, quod donator magis dilexit se ipsum, quam extraneum hæredem, sed magis filios donatarii in conditione positos, quam se ipsum; Nil obstante quod Statutum in verbis supponere videatur filios esse positos in conditione fideicommissi, quoniam in hoc non attenditur solus sensus litteralis verborum, dum magis receptum est sub eodem Statuto contineri etiam vulgarem, ut *disc. preced.*

Non obstantibus autem præmissis, in hac facti specie verius credebam Statutum non intrare, atque filios in conditione positos non censerì vocatos, non quidem ex regula sed ex limitatione resultantè à contraria conjecturata voluntate, tam donantis, quam donatarii inspecta facti qualitate ejusque circumstantiis; Dispositio siquidem dicti Statuti non continet legem præcisam, & necessariam, tanquam per inductionem novæ legis exorbitantis, sed cum de jure cautum expressè non sit, an filii in conditione positi censeantur vocati, atque inter DD. super hoc esset magna quæstio derivans ab incerta, & ambigua disponens voluntate, quam una opinio præsupponit uno modo, alia verò præsupponit altero, ita ut sit nuda quæstio voluntatis; Hinc proinde Statutum aliud non operatur, nisi quod canonizando unam ex duabus, licet minus communem opinionem, inducit dictam voluntatem præsumptam, contraria tamen probatione, vel fortioribus præsumptionibus, & conjecturis elidibilem, ut bene ceteris relatis habetur apud *Orthobonum decis. 255. & in dicta Rom. census 8. Junii 1654. coram Bichio & in alijs*; Quod in simili habemus in alio Statuto inducente præscriptionem Statutariam, quæ magis est præsumpta solutio, quam vera præscriptio, elidibilis non solum per contrariam probationem, sed etiam per alias præsumptiones.

Applicando autem ad rem, plures conjecturae

aliæque facti circumstantiæ suadere videbatur donatorem non habuisse in animo gratiam in balem donatarium, ac inducendi istam fideicommissum; Primò scilicet ob clarissimam ad habendum in donatione contentam; Secundo ob declarationem adjectam personæ dicti Annibalis donatarii, quæ juxta extensionem formalitatis stipulationem pro hæredibus, quibusdam Tertio fortiter, ac meo judicio convincente, ubi donator voluit vocare filios Annibalis matrimonii nascituros, id fecit, expressè etiam quibus bonis vocando, ideoque intrare regularitè, quod ubi voluit dixit; Quarto quod Annibal pluries declaravit ita bona esse sua quocumque onere fideicommissi; Et quoniam juxta præmissam facti seriem donator detulit bona controversa ab ipso Annibale donatario magis, quam ab ipso donatore quædam etiam in facto justificabatur, saltem in parte quamvis in contrariis decisionibus præmissis prima *coram Celfo* nimium infisteretur dispositura ad habendum, quod apta non esset ad præcedentem dispositionem, sed intelligitur compatibiliter, juxta plene deducta quod *dec. 532. n. 8. cum seqq. & decis. 427. par. 5. nec. 3.* Attamen responsio non videbatur tollere præsumptionem, in quo præcedente dispositio clara, & expressa, ita ut resolutæ incompatibilitatis, secus autem ubi agitur de dispositione dubia & præsumpta in qua dicta non attendatur tanquam correctiva, sed tanquam interpretativa, & una ex conjecturis; Tunc quia difficultas caderet, quando hæc præsumptio seu conjectura resultans à dicta clausula esset secus autem, ubi plures concurrunt, ex communi regula in præsumptivis, & conjecturalibus per attendenda, ut *singula, quæ non præsumuntur*, præsumuntur ex dictis conjecturis ad hunc præsumptum canonizantur in *dicta dec. 255. Orthoboni, & Rom. census 8. Junii 1654. coram Bichio*; Ideoque cludebam istam quæstionem juxta regulam præsumpturam omnium aliarum in ista fideicommissi materia cadentium esse potius facti, & voluntatis quam juris, ideoque non recipere certam, ac determinatam decisionem, sed eam pendere à singulorum casuum particularium constantiis, quibus attentis in hac facti specie incertum intrare non videbatur.

ROMANA DOMVS DE GVIDOTTI

PRO

MARCHIONISSA SUL PITTA
VITELLESCA DE TASSIS

CUM

MODESTA GUIDOTTI &

Casus variè decisis per Rotam pro Sulpitano

An vocatio filiorum in conditione

storum resultans à Statuto Urbis, locum habeat quando filij positi sunt in conditione in reciproca inter duos hæredes status inæqualis, quorum unus non poterat habere filios; Et incidenter aliqua de materia legitimi contradictoris, ac de exceptione detractionum.

S Y M M A R I V M.

- 1 *Acti series.*
- 2 *Omissio inventarii, an & quando præjudicet detractionibus.*
- 3 *Falta substitutione reciproca inter duos, secundus superstes, an censetur gravatus erga proprios filios, & num. 6.*
- 4 *De requisitis necessarijs ad faciendum fideicommissarium legitimum contradictorem, & num. 7.*
- 5 *An ratio inæqualitatis inter gravatos faciat cessare vocationem filiorum in conditione postorum.*
- 6 *Declaratur conclusio, de qua num. 3.*
- 7 *De eadem materia legitimi contradictoris, de qua num. 4. & quando exceptio fideicommissi antiquioris obstat.*

D I S C. LXXXI.

Bernardinus Guidottus, institutus Octaviano, & Alexandro filiis, quorum secundus erat Canonicus Basilicæ S. Mariæ Majoris, reciprocam inter eos ordinavit in casu mortis absque filiis; Præmoriens autem Alexandro, undè propterea totus assis consolidatus fuit in Octaviano, hic scriptis hæredibus Julio, & Ascanio filiis, fideicommissum inter eos, eorumque filios ordinavit, Ascanius verò domum hæreditariam Bernardini avi vendidit Hypolito de Vitelleschi, Undè sequuta morte prius dicti Ascanij deinde verò Julij absque prole, Modesta soror, vel tanquam hujus ultimi hæres ab intestato, vel ex propria vocatione jure fideicommissi per Ascanij prædecessum aperti, immitti obtinuit ab A. C. ad præfatam domum, cum subsequuta exequutione; Commissa verò per appellationem causa in Rota coram Albergato, cum clausula apponit solita, quando ad exequutionem de facto processum est, nempe cum facultate manutenendi quem de jure datoque dubio, cui dandum esset mandatum de manutenendo, juxta frequentem modernum stylum, mandatum fuit videri de bono jure, etiam ad effectum manutenionis, assumptaque proinde dicti boni juris disputatione, sub die 7. Junij 1662. Sulpitiè favorabilis resolutio prodidit confirmata coram eodem Albergato sub die 28. Marij 1667.

Præcipuum dictarum resolutionum fundamentum fuit, quod cum dicta domus esset hæreditaria Bernardini primi testatoris, ut insignia depicta, & nominis atque cognominis inscriptiones, aliaque probationes clarè convincebant, exindè sequebatur non cadere sub fideicommissio Octavii secundi testatoris, ex quo acrix veniebat, quia cum in Urbe ex Statuto filii in conditione positi censentur vocati ex subintellecta expressa & dispositiva vocatione, sequebatur exindè quod ejusdem Octavii filii, non tanquam ejus hæredes, sed ex propria

persona successerunt in bonis dicti primi testatoris, quæ penes eos effecta libera distrahere poterunt, dum nullæ urgebant conjecturæ suadentes onus successivum, itaut in conditione positi censentur vocati utraque vocatione activa & passiva.

Et in omnem eventum, ubi etiam controversa domus spectaret ad hæreditatem Octavii secundi testatoris, adhuc tamen, dum non constabat de præcedentibus alienationibus, illa censetur electa in causam legitimæ aliarumque detractionum Ascanio alienanti competentium ad notat. in vulgari. l. Marcellus ad trebell. Non obstante opposita omissione inventarii, Tum quia objectum tollebat ex facto, in quo de illius consecutione docebatur, Tum etiam ex recepta conclusione, quod inventarii ommissio non causat amissionem legitimæ, aliarumque detractionum, nequè in aliquo operativa est respectu fideicommissi universalis, præterquam in præsumpta consumptione resultante ab aliquibus alienationibus, licet modicis, quæ tamen præsumptio procedit quoad ipsam gravatum ejusque successores universales, non autem quoad tertium possessorem titulo singulari translativo domini, cujus respectu onus est fideicommissarii volentis infringere alienationem, probare consumptionem cum præcedentibus alienationibus juxta receptam distinctionem, de qua in utraque decisione, ac frequenter infra ad materiam alienationum, ac etiam sub tit. de detractionibus.

Scribentes pro Modesta in secunda præsertim disputatione super dubio, an standum esset necne in primo loco decisio, satis insistebant super negatione antiquioris fideicommissi in persona Ascanii alienantis, quoniam licet stante statutaria dispositione non dubitetur de vocatione filiorum in conditione positorum, Attamen duo deducebant motiva istud fideicommissum excludentia, Primò nempe quod cum Alexander unus ex institutis esset Canonicus, & consequenter inhabilis ad procreationem filiorum, dici non poterat ad filiorum favorem gravatus, quos habere non poterat, ideoque idem dicendum erat quoad Octavium alterum filium ratione æqualitatis in fideicommissis servandæ; Et alterum quod ista fuerit unica tantum substitutio facta solum primo morienti ad favorem superstitis, cui nullum gravamen adjectum censetur, undè penes eum bona remanent libera ex Peregr. de fideic. art. 28. sub. n. 22. & sequen. ubi in puncto filiorum in conditione positorum, qui ex consuetudine Status Veneti censentur vocati; Ad quod etiam allegabantur Ectior Felic. alleg. 14. n. 19. & 20. Rot. decis. 8. num. 11. par. 7. rec. & in Perusina. fideicommissi de Cincijs 15. Junij 1654. Zarata; Et propterea cum primo loco obierit Alexander absque prole, evanuerat substitutio respectu Octavii, cui proinde filii in conditione positi dici non poterant, perindè ac si dicta positio facta non esset.

Et nihilominus dicebant sufficere id reddi dubium, ad effectum, quod petenti immisionem ex secundo fideicommissio claro obstat non deberet exceptio antiquioris fideicommissi, cum ad effectum faciendi fideicommissarium legitimum contradictorem, desideranda veniant copulativè tria vulgaria requisita, quorum primum ac potissimum consistit in fideicommissio certo & claro, itaut non sufficiat conjuncturale, & interpretativum; Alterum, ut eorum sit nullas competere detractiones; Et tertium quod possessio non sit vitiosa; Quidquid enim sit de hoc tertio requisito, deficere dicebant

tebant primum ut supra, nec non alterum, pro cuius defectu sufficit detractionum possibilitas iuxta firmata in Bonon. fideicommissi de Barbetiis 19 Junij 1654. coram Bichio, Romana fideicommissi de Cesijis 14. Martij 1657. Dumozetto inter suas decis. 993. Romana hereditatis de Spatis 3. Julij 1664. Cerro, & satis frequenter; ideoque cum ad octavium secundum testatorem in bonis Bernardini primi testatoris ejus patris detractiones pertinerent, tam legales ex causa legitima ac trebellianica, quam accidentales pro dotibus maternis, aliisque creditis, id sufficere asseriebant, non obstante hujus partis replicatione de pluribus alienationibus ab eodem Octavio factis, cum adhuc esset incertum, an illæ adæquarent dictas detractiones, quæ incertitudo in proposito sufficit, dum sola possibilitas tollit præfati requisiti verificationem, copiosas desuper allegationes retexendo.

His tamen non obstantibus, cum sensu etiam veritatis, scribens pro Sulpitia contrarium dicebam probabilius, undè propterea resolutiones iustæ, benèque fundatæ visæ sunt; Quatenus enim pertinet ad primum motivum negati fideicommissi ad favorem filiorum in conditione positorum ratione inæqualitatis; Dicebam longam esse differentiam inter casum, in quo, contra receptam regulam, ex conjecturis prætendatur filios in conditione positos censerì vocatos, & casum in quo eadem vocatio resultet ab expressâ dispositione statutaria inducente vocationem expressam & dispositivam, perindè ac si litteraliter ab ipso testatore facta esset, ut de ista statutaria vocatione est hodiè receptissimum, ac habetur in præcedentibus frequenter; Primo enim casu, cum decisio pendeat ex conjecturis quibus non exstantibus vel sublatis à contrariis, regula sit: pro non vocatione; Hinc proindè dictum argumentum servandæ æqualitatis producit conjecturam exclusivam illius vocationis, quæ fortè resultaret ex aliis conjecturis per istam sublatis vel debilitatis, atque in his terminis admittebam, quod motivum procedere posset.

Secus autem in altero casu, quoniam, quomagi unus ex institutis erat incapax procreationis filiorum legitimorum, itaut conditio non esset nisi in altero verificabilis, eo magis clara resultabat voluntas testatoris gravandi eum, qui filios habere poterat ad illorum favorem, quos eidem in conditione posuerat; Stante siquidem dicta propositione, quod vocatio resultans ex Statuto habeatur pro expressâ & dispositiva, perindè ac si in verbis concepta esset; Hinc proindè quemadmodum testatore instituyente duos, quorum unus filios haberet, vel habere posset, alter verò non, Si expressè substitueret filios proprio parenti, non dubitaretur de gravamine, non curato absurdo inæqualitatis, quoniam ubi voluntas est clara, non curatur de absurdis, ita pariter in præsentibus; Ideoque longa differentia videtur inter unum casum & alterum, quoniam in primo dicitur vocatio tacita, & conjecturalis, in altero verò censetur expressâ, & dispositiva.

Eademque responsione tolli videbatur alterum motivum super substitutione facta solùm primo morienti ex duobus invicem substitutis, itaut penès superstitem, tanquam ex defecta substitutione, bona remaneret libera, juxta doctrinam Peregr. dicto art. 28. num. 22. & seqq. quæ videbatur punctualis (cum aliæ præferim decisiones Rotæ diversos terminos percutiant) Siquidem Peregr. loquitur in casu, quo vocatio filiorum in conditione positorum sit tacita, qualis etiam dicenda

est illa resultans ex consuetudine, de qua loquitur canonizatoria solùm minor commutationis, de qua supra in Fulginatens. de Benefic. 73. Secus autem ubi ad eam vocatio expressa & positiva resultans ex Statuto, ut in specie prædicto respondendo firmatum fuit in præfatis casibus; prout in Romana fideicommissi de Cesijis 18. Junij 1662. & 23. Maji 1663. coram Berliozzo habetur actum supra disc. 78. dum in eisdem conditionibus; prout in Romana fideicommissi de Cesijis 18. Junij 1662. & 23. Maji 1663. coram Berliozzo in aliis satis frequenter firmatum habetur, quod ceteri filii in conditione positi censentur portionem propriam parentis non autem partem tamen si patrus prædecedat, itaut eorum consolidetur in superstite postmodum mortuo qui relinquitur filios, isti vocati dicuntur portionem patris prædefuncti ut potè effectivam portionem in parente, cui sunt substituti sic supponitur patrem esse ultimo mortuum quo præmorientis portio jure substitutionis consolidata sit, ideoque quidquid esset de dicta portione, in casu suo, dum in his terminis habemus speciales decisiones, ita statutariam conditionem absque contradictore inter præfatos casus non est recedendum.

Potissimè verò quia ut advertitur in hujusmodi secunda decisione §. quoniam testator, diversâ est formula verborum, qua iste testator utitur, de qua agit Peregr. loco cit. ibi enim substitutio facta erat: alternativè, undè de necessitate connebat uni tantum, qui prior decessisset, ibi, *quod sine filiis decederet*; In præsentibus verò facta est talis substitutio, ut si unus sine filiis decederet, ibi, *Et si sine filiis decederet, quatenus sine filiis decederet*; Ita testatorem duplicem substitutionem fecisse videtur, quatenus alter absequi prole decederet, alter verò ad favorem filiorum in portione ejus, ut in conditione positi sunt, ut benè declaratur in dicta doctrinâ Peregr. habetur in Romana fideicommissi de Cesijis 11. Januarij & 2. Maji 1636. Piroriam, quoniam secunda est post Vedroch. conf. 145. & advertitur in eadem apud Fusar. conf. 144. num. 14. ubi concordatur Undè propterea evanescit solùm substitutio ad superstitem, qui nullos habet filios, & qui erit ultimus, dum filii ex primo moriente substituti erant stante Statuto tali casu censentur substituti ad portionem parentis non autem partem prædefuncti, ut in dicta præfata & in aliis supra.

Quoverò ad alteram inspectionem detrahendum, super qua iidem scribentes latius elaboraverunt, ac etiam secunda decisio plenè se diffundit, præcedebatur conclusiones desuper deductas etiam videri à casu, itaut cum aliquo æquivoco procederetur, Tunc enim dicta inspectio intrat, quæ hares hæredis gravati, Vel ex remed. l. final. testamentarius, Vel ex interdicto quo non habetur, si est inestatus, petit imitti ad bona præfatum de tempore ejus mortis possessa, quæ prætextu, quod essent fideicommissaria per partem ad fideicommissum occupata essent, itaut nihil ad effectum, ut iste possessor ratione hujusmodi circuitus & ex regula *dolo facit &c.* dici valeat peritimus contradictor, desideratur copulatio requisitorum ut supra, & in his terminis loquuntur allegatæ decisiones; Hæreticè simili dici potest, ubi vocatus ad secundum mortuum fideicommissum petit imitti ad bona gravati hæredem nullam habentem exceptionem, quæ talem immisionem impedire valeat, nisi

VITERBIEN. FIDEICOMMISSI

DE PERRONIS

P R O

FRATRIBUS DE PERRONIS.

Responsum pro veritate.

An ex vocatione activa inferatur ad passivam, ita ut filij in conditione positi censeantur, nè dum vocati, sed etiam gravati; Quod etiam influit ad materiam *consil. 21. Ot-dradi.*

S Y M M A R I V M.

- 1 *Acti series.*
- 2 *Quomodo in his materijs fideicommissarijs judicandum, vel de jure respondendum sit.*
- 3 *Materia consil. 21. Oldr. cum illa glos. in l. Lucius symbolizat, & solent invicem confundi.*
- 4 *Distinguntur plures casus sub dicta materia cadentes.*
- 5 *De consil. 21. Oldr. ubique recepto.*
- 6 *Ex vocatione activa non inferitur ad passivam, neque vocati censeantur gravati.*
- 7 *Quod juris regula & limitationes sint certe, sed questiones sint in applicatione an sint in eadem regule, vel in illo limitationis.*
- 8 *Traduntur regule generales pro ordinando arbitrio circa conjecturas.*
- 9 *Ubi vocatio activa est certa, facilius inferitur ad passivam.*
- 10 *Quomodo regule generales attendi debeant.*
- 11 *Expenduntur conjecturae praesertim illa contemplationis agnationis.*
- 12 *De conjecturis contrariis, & quod testator non habens filios disponens cum filiis fratris non debeat haberi jure extranei.*

D I S C. L I X.

fideicommissi antiquioris per eum praetensi, quia nisi istud sit clarum, dicitur exceptio peritorii ac alioris indaginis non apta retardare summarium & privilegiatum iudicium immisionis ex l. finali, vel ex Salviano, quod agenti ex moderniori fideicommissio certo competit.

Secus autem ubi idem duplicis fideicommissi possessor alienat rem, quam utpotè proveniente ex primo fideicommissio in eo expirato, liberè ac licite alienare potest, quoniam vocatus ad secundum fideicommissum exercere non potest dictum summarium remedium competens solum ad bona propria testatoris, non ad ea quae licet ab ipsa possessa sint, atamen spectabant ad aliud fideicommissum quod idem secundi fideicommitterentis haeres sibi ipsi tanquam fideicommissario ad primum fideicommissum vocato restituit, qui restitutionis actus, quamvis in verbis explicatus non esset, implicite ac virtualiter ex eadem ratione textus in l. Marcellus ff. ad Trebell. cum ibi notatis explicatus dicitur per ipsum actum facti alienando, quoniam regulando voluntatem à potestate, atque capiendo praesumptionem pro actus validitate militarem, dum duplicem titulum habebat, unum licitum, alterum illicitum, praesumptio est praecessisse omnia ea, ex quibus jure tituli liciti valide actus fieri potuit, Undè propterea vocatus ad fideicommissum, ac agens contra tertium possessorem titulo singulari infringendo actum, ipse tenetur docere de nullitate alienationis, cum sit fundamentum suae intentionis juxta receptam distinctionem, de qua habetur infra in materia alienationis bonorum fideicommissi, sive ad aliam materiam fideicommissi capiendi à manu haereditis, ac etiam de fideicommissario legitimo contradicatore; Et sic concludebam quod ipsa agens ad fideicommissum tenebatur probare quod domus aliàs remansa in hereditate primi fideicommissi, effecta esset de dominio ac hereditate secundi, quia nempe illam sibi appropriasset pro illis detractionibus, quibus scribentes pro dicta Modesta fideicommissaria insitebant; Atque in hoc consistere videbatur aequivocum, quoniam non ex eo quod illi contingerent detractiones, sequebatur rem particularem effectam esse propriam, dum nullus dabatur actus hujusmodi appropriationis; Ideoque dicebam quod dictarum detractionum jus salum remanebat in aliis bonis ad primum fideicommissum spectantibus, quae ab ipsamet jure hereditario fratrum possidebantur; Potissimè dum in facto docebatur de aliquibus alienationibus ab eodem Octavio factis, undè propterea incertum seu illiquidum remanebat quid & quantum ex causa detractionum assequendum esset, quod pro supplemento ita redactum ad debitum quantitatis importare non poterat hujusrei pertinentiam jure dominii, & sic reverà extranea videbantur à casu dictae conclusionis ea quae cum magna farragine deducebantur circa trium requisitorum concursum ac verificationem affirmativam seu negativam.

Assitebat etiam huic parti dictum aliud fundamentum à Rota quoque canonizatum, quod in omnem eventum, ubi etiam haec domus spectasset ad secundum fideicommissum Octavii, adhuc ejus alienatio referenda esset ad detractiones Ascantio filio alienanti competentes, dum de praecedenti consumptione non docebatur, Et fortius quia eadem alienationi accesserat cum obligatione evictionis, ejusdem Octavii uxor, ac respectivè Ascantij alienantis mater, quae dicitur secundi fideicommissi erat creditrix pro restitutione dotium.

Respon-